

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 13 0 К 000455 09 Кж 2
Бања Лука, 29.10.2009. године

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија, Горане Микеш, као предсједника вијећа, Драгомира Миљевића и Реџиба Бегића као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптуженог Р. С., због кривичног дјела убиства из члана 148. став 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби окружног тужиоца из Добоја, изјављеној против рјешења Окружног суда у Добоју број 13 0 К 000455 09 Кв 2 од 19.10.2009. године, у сједници вијећа одржаној дана 29.10.2009. године, донио је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Уважава се, жалба, окружног тужиоца из Добоја, укида рјешење Окружног суда у Добоју број 13 0 К 000455 09 Кв 2 од 19.10.2009. године и предмет враћа истом суду на поновно одлучивање.

О б р а з л о ж е њ е

Рјешењем Окружног суда у Добоју број 13 0 К 000455 09 Кв 2 од 19.10.2009. године, укинут је притвор према оптуженом Р. С., и истовремено одређивање мјера забране из члана 183. до 183.ц) Закона о кривичном поступку (у даљем тексту ЗКП), чији садржај, вријеме трајања и начин извршења наведен у изреци побијаног рјешења.

Рјешење је донесено у поступку контроле оправданости притвора, а и поводом приједлога браниоца оптуженог за укидање притвора који је према оптуженом продужен рјешењем истога суда број 13 0 К 000455 09 Кв од 14.8.2009. године са притворског разлога из члана 189. ств 1. тачка г) ЗКП-а, након потврђивања оптужнице окружног тужилаштва из Добоја број КТ-511/09 од 30.7.2009. године.

Против тога рјешења благовремено је изјавио жалбу окружни тужилац из Добоја. У жалби се не наводе основи побијања рјешења, али из садржаја жалбе произилази да жалилац сматра да није било мјеста укидању притвора и изрицању мјера забране, због чега предлаже да се то рјешење укине и према оптуженом продужи притвор.

Разматрајући спис, побијано рјешење и жалбу, одлучено је као у изреци овог рјешења из слиједећих разлога:

Доносећи побијано рјешење, првостепени суд је оцјенио да се изреченим мјерама забране, умјесто притвора, може обезбједити успјешно вођење кривичног поступка против оптуженог. Такав став побијано рјешење образлаже наводима да се окружни тужилац, на рочишту од 19.10.2009. године када је одлучивано о контроли оправданости притвора и приједлогу браниоца оптуженог за укидање притвора изјаснио, да су до сада разлози за притвор постојали, али да сада нема таквих околности које би тужилаштво изнијело у погледу наведеног основа за продужење притвора оптуженом и да у међувремену тужилаштво није добило било какве податке да би пуштање оптуженог на слободу резултирало стварном пријетњом нарушавања јавног реда. Разматрајући такво изјашњење окружног тужиоца и изјашњење браниоца оптуженог да је оптужени лошег здравственог стања које је у међувремену погоршано, што у значајној мјери, у режиму издржавања притвора онемогућава да он припреми адекватну одбрану, те да је заказан и главни претрес, првостепени суд оцјењује да у конкретном случају, а и због протеча времена од извршења дјела, не постоје разлози, због којих би пуштање оптуженог на слободу, а код изречених мјера забране, резултирало стварном пријетњом нарушавања јавног реда.

По оцјени овога суда, правилност таквог става побијаног рјешења жалба је довела у питање. Наиме, мјере забране, као алтернативне мјере могу се изрицати само у случају, ако се успјешно вођење даљњег поступка може обезбједити тим мјерама, умјесто мјере притвора. У конкретном случају, побијано рјешење не садржи разлоге о одлучној чињеници да ли су се и у којој мјери измјениле околности које су постојале у вријеме када је донесено рјешење о продужењу притвора према оптуженом након потврђивања оптуженице са притворског разлога из члана 189. став 1. тачка г) ЗКП-а, односно да ли те околности постоје и у вријеме доношења побијаног рјешења. Изостанак ваљаних разлога о овој одлучној чињеници, озбиљно доводи у питање правилност закључка побијаног рјешења да се изреченим мјерама забране може остварити иста сврха која би се остварила и мјером притвора. Уколико би се утврдило, да се нису измјениле околности које су постојале у вријеме када је према оптуженом притвор продужен након потврђивања оптуженице, онда се по оцјени овога суда озбиљно доводи у питање, не само закључак побијаног рјешења да се изреченим мјерама забране може постићи исти циљ као и мјером притвора, већ и закључак да ли су се стекли услови за изрицање наведених мјера, уколико постоје услови за продужење притвора са разлога из члана 189. став 1. тачка г) ЗКП.

О тој одлучној чињеници, побијано рјешење није дало разлоге, чиме је почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 303. став 1. тачка ј) ЗКП, због чега је побијано рјешење ваљало укинути и предмет вратити првостепеном суду на поновно одлучивање.

Приликом поновног одлучивања о контроли оправданости притвора и приједлогу браниоца оптуженог за укидање притвора, првостепени суд ће поступити по упутама које су му дате овим рјешењем, јер ће се само, ако тако поступи моћи донијети правилно и законито рјешење.

Из наведених разлога одлучено је као у изреци овог рјешења на основу члана 328. став 3. ЗКП.

Записничар

Софија Рибич

Предсједник вијећа

Горана Микеш

За тачност отправака овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић